

தொல்காப்பிய மொழியீற்று உயிரும் ஜங்குறுநூறும்
Language Characteristics in Thokappiyam and Ayngurunooru

காட்வின் சுதர்சன். அ

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்., தமிழ்த்துறை, தமிழ்நாடு மத்தியப் பல்கலைக்கழகம், திருவாரூர்,

தமிழ்நாடு - 610 005

virugodwin3@gmail.com

Ph.No.: 9655468123

ORCID: 0009-0005-0667-0851

GODWIN SUDHARSAN¹

Prof.S. RAVI²

1. Ph.D. Scholar, Department of Tamil, Central university of Tamilnadu, Thiruvarur - 610005, Tamilnadu, INDIA

virugodwin3@gmail.com ORCID: 0009-0005-0667-0851

2. Professor, Ph.D. Scholar, Department of Tamil, Central university of Tamilnadu, Thiruvarur - 610005,
Tamilnadu, INDIA

sravi@cutn.ac.in

Abstract:

While the Tolkappiyam is primarily a grammar focused on poetry, it also outlines the grammatical structure of the Tamil language, tracing the evolution of letters into words and their continued existence. It emphasizes which letters are introduced into the language as they form words, encompassing themes of life and truth. Various literary works emerged both before and after the Tolkappiyam era, with ancient Tamil literature—characterized by songs and poems—showing some similarities to that time. Notably, the first of the five hundred internal texts, recognized as early Tamil literature, holds the distinction of being compiled. This study aims to explore the relationship between different literary grammars and to assess the quality of the Tolkappiyam through its letters, which it imbues with vitality. Due to the scope of this research, the focus will be specifically on the Ayngurunooru.

Keywords:

Thokappiyam, Ayngurunooru, Tamil

முன்னுரை

தொல்காப்பியம் செய்யுளியலை நோக்கிய இலக்கணமாக இருப்பினும் இதில் தமிழ்மொழியில் உள்ள எழுத்துகளின் பிறப்பு தொடங்கி அது சொல்லாவதற்கும் தொடராவதற்குமான இலக்கணமும் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் எழுத்துகள் சொல்லாகுகையில் இன்ன எழுத்துகள் மொழியின் ஈற்றில் வருகின்றன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டவும் தவறவில்லை. இதில் உயிரும் மெய்யும் அடக்கம். இத்தொல்காப்பியக் காலத்திற்கு முன்னும் பின்னும் பல்வேறு இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் பாட்டும் தொகையும் என வரையறை செய்யப்படும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் தொல்காப்பியக் காலத்தோடு ஓரளவு ஒத்த நிலையில் அமைகின்றன. அவற்றுள் முன்பழந்தமிழ் இலக்கியம் என்பதாய் வரையறை செய்யப்படும் ஐங்குறுநூறு அக நூல்களில் முதன் முதலில் தொகுக்கப்பட்ட சிறப்பு உடையது. இந்நிலையில் தொல்காப்பியத்தால் மொழியீற்று உயிராகச் சுட்டப்படும் எழுத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதனை முன்பழந்தமிழ் இலக்கியமான ஐங்குறுநூற்றுடன் பொருத்தி இலக்கிய இலக்கணங்களுக்கு இடையேயான ஒத்திசைவினை இனங்காட்டுவதும், தொல்காப்பியத்தின் தரத்தினை வெளிக்காட்ட முற்படுவதும் இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும். ஆய்வின் விரிவு கருதி ஐங்குறுநூற்று மருதத்திணைப் பாடல்கள் மட்டும் ஆய்வு எல்லையாகக் கொள்ளப் பெறுகின்றன.

தமிழின் இயல்பும் தொல்காப்பியமும்

ஒரு மொழி எப்படி இயங்கவேண்டும் என்று விதிப்பது இலக்கணமாகாது. மாறாக மொழியின் இயல்பினை விளக்குவதே இலக்கணமாகும். இது மொழியினை ஒழுங்குபடுத்த சான்றோர்களால் எழுதப்பட்டது. தமிழின் இலக்கணத் தொன்மையை இறையனார் அகப்பொருளுரைக் குறிப்புகளின்வழி அறிய முடிகிறது. இதில் கூறப்படும் கருத்துகள் மிகையானதாய் இருந்தாலும் அதன் பொதுப்பட்ட உண்மைகளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார், வ.சுப. மாணிக்கனார். அதன்வழி அகத்தியம் தலைச்சங்கத்திற்குரிய இலக்கண நூல் என்றும், அகத்தியம், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், இசை நுணுக்கம், பூதபுராணம் முதலியன இடைச்சங்கத்திற்குரிய இலக்கண நூல்கள் என்றும், அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் கடைச்சங்கத்திற்குரிய இலக்கண நூல்கள் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டு தமிழின் இலக்கணத் தொன்மை புலப்படுத்தப்படுகிறது. எனினும் தமிழில் கிடைக்கப்பெறும் முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமாகும். கிடைக்கப்பெறும் முதல் இலக்கண நூல் என்று கூறுகையிலே இதற்கு முன்பும் பல இலக்கண நூல்கள் இருந்துள்ளமையை உணர முடிகிறது. “என்ப, என்மனார்,

என்மனார் புலவர், மொழிப, மொழிமனார், மொழிமனார் புலவர், வரையார் என்பவற்றை மட்டும் ஏறத்தாழ 300 நூற்பாக்களில் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். மேலும், உணர்ந்திசினோர், உணருமோர், அறிந்திசினோர்... இவற்றையும் எண்ணின் முந்துநூற் குறிப்பு மேலும் நூறாகி ஏறத்தாழ நானூறாகிறது” (ப.51,2018) என்ற இளங்குமரனாரின் கருத்து தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பும் இலக்கண நூல்கள் இருந்துள்ளமையை உறுதிப்படுத்துகிறது.

இவ்வாறாக, தமிழில் கிடைக்கப்பெறும் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியமும் தமிழ்மொழியின் இயல்பை விளக்கும் இலக்கணமாகவே அமைந்துள்ளது. எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என முப்பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்ட இந்நூலின் எழுத்ததிகார மொழிமரபில் தமிழ்மொழியின் இயல்புகளுள் ஒன்றான மொழி முதலில் மற்றும் ஈற்றில் வரும் எழுத்துகள் குறித்து விளக்கி நிற்கிறது.

மொழி இறுதி எழுத்துகளின் தன்மையும் அதன் முக்கியத்துவமும்

தமிழ் வரிவடிவ அமைப்பில் உயிர், மெய், உயிர்மெய், ஆய்தம் என்ற நான்கு வகையான எழுத்துகள் உள்ளன. அவற்றுள் மொழிக்கு இறுதியில் வருவன உயிர், மெய் என்ற இரண்டு மட்டுமே. உயிர்மெய் எழுத்தானது மொழிக்கு ஈற்றில் வருகையில் அதன் உயிர் இறுதியாக ஒலிப்பதால் அது உயிரெழுத்தாக கணக்கில் கொள்ளப்படும்.

சான்று) அம்மா(மா→ம்+ஆ). ‘மா’ என்னும் உயிர்மெய் எழுத்து மொழிக்கு ஈற்றில் வந்திருந்தாலும் அதன் ‘ஆ’ என்னும் உயிர் இறுதியாக ஒலிப்பதால் அது உயிரெழுத்தாக கணக்கில் கொள்ளப்படும்.

“நிறுத்த சொல்லின் ஈறா கெழுத்தொடு” (தொல்.108) என்பதாக அமையும் தொல்காப்பியப் புணரியல் நூற்பா தமிழ்மொழியின் முக்கியக்கூறான புணர்ச்சிக்கு மொழி இறுதி எழுத்துகளின் இன்றியமையாத் தன்மையையும், மொழி இறுதி எழுத்துகளை வரையறுப்பதற்கு தொல்காப்பியம் கொடுத்துள்ள முக்கியத்துவத்தையும் வெளிக்காட்டி நிற்கிறது. “நிலை மொழியின் ஈறுகளை குறிப்பிட்டு அவற்றிற்கு ஏற்பச் சந்தி விதிகளை வகுப்பது தொல்காப்பியர் உடைய அணுகுமுறை” (49,2011) என்ற பொற்கோவின் கருத்து இதனை வலியுறுத்துவதாக அமைகிறது.

மேலும், தொல்காப்பிய மொழிமரபில் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் உயிர் மற்றும் மெய் என்ற இரண்டினைக் குறித்தும் விளக்கப்பட்டிருப்பினும் ஆய்வு எல்லையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு மொழி இறுதி உயிர் மட்டும் விளக்கப்படவுள்ளது. இந்நிலையில் தமிழில் மொழியீற்றில் வரும் உயிர் எழுத்துகளாக தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுவனவற்றை அறிந்து,

அதனை முன்பழந்தமிழ் இலக்கியமான ஐங்குறுநூற்றில் இடம்பெறும் மொழியீற்று உயிர் எழுத்துகளுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயப்படவுள்ளது.

தொல்காப்பிய மொழியீற்று உயிரும் ஐங்குறுநூறும்

தொல்காப்பியத்தின்வழி உயிரெழுத்துகள் பன்னிரண்டும் மொழிக்கு ஈற்றில் வரும். "உயிர்ஒள எஞ்சிய இறுதியாகும்"(தொல்.69) என்ற நூற்பாவின்வழி 'ஒள' தவிர்ந்த பதினொரு உயிர்களும் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்று குறிப்பிட்டு, பின்னர் "கவவோ டியையின் ஒளவு மாகும்"(தொல்.70) என்பதன்வழி ஒளகாரம் ககர, வகர மெய்களோடு பொருந்தி மொழிக்கு ஈற்றில் வரும் என்றும் விளக்கப்பட்டுள்ளதன் மூலம் இதனைப் பெறமுடிகிறது.

மேலும், இன்ன உயிர் இன்ன மெய்யுடன் இணைந்து மொழிக்கு இறுதியில் வரும், வராது என்பதையும் விரிவாக விளக்கியுள்ளது, தொல்காப்பியம். அவ்வகையில் 'எ'கரமானது எந்த மெய்யுடன் இணைந்தும் மொழிக்கு இறுதியில் வராது. இதனை "எனை வருமுயிர் மெய்யீறாகாது"(தொல்.71) என்பதன்வழி விளக்கியுள்ளது. இதற்கு ஐங்குறுநூற்றில் இடம்பெறும் 'பேஎ'(ஐங்.70:5) என்ற சான்று பொருத்தமாய் அமைந்துள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் ஓகர உயிர் நகர ஒற்றுடன்(ந்+ஓ=நொ) மட்டும் ஈறாகும்.

அடுத்ததாய் ஏகாரமும் ஓகாரமும் நகர மெய்யுடன் இணைந்து மொழிக்கு இறுதியில் வருவதில்லை. இது "ஏஓ ணுமுயிர் ஞகாரத் தில்லை"(தொல்.73) என்பதின்வழி அறிய முடிகிறது. உ, ஊ என்னும் உயிர் எழுத்துகள் நகர ஒற்றுடனும்(ந்) வகர ஒற்றுடனும்(வ்) இணைந்து மொழிக்கு ஈற்றில் வருவதில்லை. "உஊ காரம் நவவொடு நவிலா"(தொல்.74) என்ற நூற்பா இதனை விளக்குகிறது. எனினும் 'நவிலா' என்று குறிப்பிட்டிருப்பதன் வழி சிறுபான்மை மொழி ஈற்றில் வருவதற்கு வாய்ப்புண்டு என்பதனைப் பெற முடிகிறது. 'செலவு, வரவு, தரவு, அளவு, கலவு' என்பதாய் தொல்காப்பியத்திலே சில இடங்களில் 'வ்+உ' மொழி இறுதியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பது இதனை உறுதிப்படுத்துகிறது. "அரசுமுறை செய்க களவில் லாகுக"(ஐங்.8:2), "கயலார் நாரை போர்விற் சேக்கும்"(ஐங்.9:4), "விண்டு வன்ன வெண்ணெற் போர்விற்"(ஐங்.58:1), "பொய்கைப் பள்ளிப் புலவநாறு நீர்நாய்"(ஐங்.63:1) என்பதாய் ஆய்வுப் பகுதியிலும் 'வ்+உ' மொழி இறுதியாக இடம்பெற்றிருப்பது தொல்காப்பிய அகத்தரவுகளுடன் ஒத்ததாக அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது. மேலும் "இந்நூற்பாவில் 'நவவொடு' என்பதனை 'நவ்வொடு' என்பது புள்ளி நீக்கி எழுதப்பட்டதெனக் கொண்டு உகர ஊகாரம் இரண்டும் நகர மெய்யோடு ஈறாக எனப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். அன்றேல் நவவொடு என்பதற்கு

நிரனிறையே உகரம் நகரத்தொடும், ஊகாரம் வகரத்தோடும் ஈறாக எனப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்”(ப.28,1998) என்ற கருத்து இருப்பினும், தமிழ்மொழியில் 'பொருநுக்கடிது' என்ற வார்த்தையில் உகரம் நகரத்தோடு(ரு) இணைந்து மொழிக்கு ஈறாக வந்துள்ளது. எனவே இவ்வாறு நிரனிறப் பொருள் கொள்வதும் ஏற்படையதாக இல்லை. எனவே சிறுபான்மை எனக் கொள்வதே ஏற்படையதாகத் தோன்றுகிறது.

உகரம் ஏறிய சகரம்(சு) இரு மொழிக்கு மட்டுமே(உசு, முசு) ஈறாக வரும் என்கிறது தொல்காப்பியம். இதனை "உச்ச காரம் இருமொழிக் குரித்தே"(தொல்.75) என்பதாய் விளக்குகிறது. ஆய்வுப்பகுதியில் "பசுமோ ரோடமோ டாம்ப லொல்லா"(ஐங்.93:2) என்பதாய் 'பசு' என்னும் சொல்லும் உகரம் ஏறிய சகரம் ஈற்றில் அமைந்திருப்பினும், "பசுவென்பது ஆரியச் சிதைவு"(ப.102,1979) என்ற இளம்பூரணரின் கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதனை ஈற்றெழுத்தாகக் கொள்ளக்கூடாது. சகரத்தினைப் போலவே உகரம் ஏறிய பகரம்(பு) ஒரு மொழிக்கு இறுதியில் மட்டுமே(தபு) வரும். அது தன்வினை பிறவினை என்னும் இரண்டு இடத்திலும் நிலைபெறும். இது "உப்ப காரம் ஒன்றென மொழிப / இருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே"(தொல்.76) என்ற நூற்பாவில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. 'தபு' என்பதைப் படுத்துச் சொல்லினால் 'நீ சா' என்பதாக அமைந்து தன்வினையாகவும் எடுத்துச் சொல்லினால் 'நீ ஒன்றினைச் சாவி' என்பதாக அமைந்து பிறவினையாகவும் அமையும். இறுதியாக மொழிக்கு ஈறாகாது என்று கூறப்படும் உயிர்கள் எல்லாம் மொழி முதலினைப் போலவே தன் பெயரினைக் கூறுகையில் மொழி ஈறாகும் என்பதையும் விளக்கியுள்ளது, தொல்காப்பியம்.

தொல்காப்பிய மொழி இறுதியாகும் உயிரும் ஐங்குறுநூற்றுச் சான்றும்

சான்று	விளக்கம்
விளைக வயலே வருக விரவலர் (ஐங்.2:2)	அ(க்+அ) மொழி இறுதியாகியுள்ளது.
மாநீர்ப் பொய்கை யாண ரூர (ஐங்.70:3)	ஆ(ம்+ஆ) மொழி இறுதியாகியுள்ளது.
சிறுவரி னினைய செய்தி (ஐங்.85:4)	இ(த்+இ) மொழி இறுதியாகியுள்ளது.
ஈண்டுநீ யருளா தாண்டுறை தல்லே (ஐங்.46:4)	ஈ(ந்+ஈ) மொழி இறுதியாகியுள்ளது.

யாறணிந் தன்றுநின் னூரே (ஐங்.45:3)	உ(ற்+உ) மொழி இறுதியாகியுள்ளது.
ஓங்குபு வேழத்துத் தூம்புடைத் திரள்காற் (ஐங்.16:1)	ஊ(ப்+ஊ) மொழி இறுதியாகியுள்ளது.
பேள யனையமியாஞ் சேய்பயந் தனமே (ஐங்.70:5)	எ மொழி இறுதியாகியுள்ளது.
மனையோள் கேட்கின் வருந்துவள் பெரிதே (ஐங்.81:5)	ஏ(த்+ஏ) மொழி இறுதியாகியுள்ளது.
கூருகிர்ப் பேடை வயாஅ மூர (ஐங்.51:2)	ஐ(ட்+ஐ) மொழி இறுதியாகியுள்ளது.
நொ*	'ஓ' மொழி இறுதியானதற்கு ஆய்வுப்பகுதியில் சான்று கிடைக்கப்பெறவில்லை.
நுந்தையும் யாயுங் கடியரோ நின்னே(98:4)	ஓ(ர்+ஓ) மொழி இறுதியாகியுள்ளது.
கௌ*	'ஔ' மொழி இறுதியானதற்கு ஆய்வுப்பகுதியில் சான்று கிடைக்கப்பெறவில்லை.

இவ்வாறாக, தொல்காப்பியத்தின்வழி உயிர்கள் பன்னிரண்டும் மொழிக்கு இறுதியில் வரும் என்று கூறப்பட்டிருந்த நிலையில் ஒகரமும், ஒளகாரமும் மொழி இறுதியாக வருவதற்கான சான்றுகள் ஆய்வு பகுதியில் கிடைக்கப் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவுரை

தமிழ்மொழியின் இயல்புகளுள் ஒன்றான மொழியீற்றில் இடம்பெறும் உயிர்கள் தமிழின் இயல்புணர்த்தி நிற்கும் தொல்காப்பியத்தின் வழி அறியப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்தின் மொழியீற்று உயிர்களை வரையறுக்கையில் “உஊ காரம் நவவொடு நவிலா”(தொல்.74) என்ற நூற்பாவிற்கான சிக்கல் விவாதிக்கப்பட்டு உ, ஊ என்னும் உயிர் எழுத்துகள் நகர ஒற்றுடனும்(ந்) வகர ஒற்றுடனும்(வ்) இணைந்து சிறுபான்மை மொழிக்கு ஈற்றில் வரும் என்பது நிறுவப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பெறப்பட்ட தமிழின் மொழியீற்று உயிர்களின் வருகை முறையானது முன்பழந்தமிழ் இலக்கியங்களுள் ஒன்றான ஐங்குறுநூற்றுடன் பொருத்தி

ஆராயப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வின் முடிவாக உயிர்கள் பன்னிரண்டில் ஒகரம், ஒளகாரம் தவித்த பிற உயிர்கள் மொழிக்கு ஈற்றில் வந்துள்ளன. ஒகரமும், ஒளகாரமும் மொழியீற்றில் வருவதற்கான சான்றுகள் ஆய்வுப்பகுதியில் கிடைக்கப்பெறவில்லை எனினும் தொல்காப்பியத்தால் 'மொழியீற்றில் வராது' என்று சுட்டப்பட்ட எந்தவோர் உயிரும் ஆய்வுப் பகுதிகள் இடம்பெறாமை ஐங்குறுநூற்றிக்கும் தொல்காப்பியத்திற்குமான ஒத்திசைவினை வெளிக்காட்டி நிற்கிறது. தொல்காப்பியத்தால் சுட்டப்படாத மொழியீற்று உயிரான 'பசு' என்ற சொல் ஆய்வுப்பகுதியில் இடம்பெற்றிருப்பினும் இதனை உகரம் ஏறிய சகரத்திற்குச் சான்றாகக் கொள்ள முடியாத தன்மை விளக்கப்பட்டு தொல்காப்பியத்தின் தரம் வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. இளங்குமரன்.இரா, இலக்கண வரலாறு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2018(ஏழாம் பதிப்பு).
2. சுந்தரமூர்த்தி.கு(ப.ஆ), தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்-இளம்பூரணர் உரை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1979.
3. ஞானசுந்தரம்.தெ, தொல்காப்பியம்(க), தமிழ் ஆராய்ச்சி வரலாறு, பச்சையப்பன் ஆய்வரங்கம், சென்னை,1998.
4. பொற்கோ, இலக்கண உலகில் புதிய பார்வை - 3, நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2011(நான்காம் பதிப்பு).

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).